

Hồi 35

Phù Tiên Quả

Vàng kim ô đã lặn mất sau đỉnh non cao tự lúc nào. Giây phút chuyển tiếp giữa ngày và đêm nơi núi rừng cô tịch. Tiếng gió lan qua kẽ lá xào xạc và vài tiếng chim rừng gọi bạn về tổ lẽ loi tạo cho cảnh rừng thêm hoang dã.

Trung Ngọc đang ôm Phụng Chân lao đi. Không biết chàng đã chạy bao xa rồi mà trong lòng lúc nào cũng cảm giận sự độc hiểm của Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp.

Chàng lo ngại đưa mắt nhìn quanh và thấy nơi chân núi phía bắc có mấy căn nhà ẩn hiện trong màn đêm.

Chàng nói nhỏ bên tai Phụng Chân:

- Phía trước có nhà rồi, huynh đưa muội đến đó dưỡng thương nhé.

Vừa nói chàng vừa lao nhanh hơn, và lúc đến nơi quả có một ngôi nhà tranh khuất sau những tàng cây lớn. Ngôi nhà gồm ba dãy theo hình tam giác, mỗi dãy có ba căn.

Ở giữa là khách sảnh đèn thấp sáng, hai bên là những căn phòng tối om. Trước nhà trồng cây cao, trong sân có nhiều cây kiểng. Hai cánh cổng tre nửa kín nửa mở.

Trung Ngọc quan sát địa thế chung quanh ngôi nhà kỹ lưỡng hơn thì thấy một dãy núi vòng cung bao bọc ngôi nhà đó. Lung núi bằng phẳng, hai đầu nhô lên xa trông lại giống như con cạp đang nằm vậy.

Bất giác chàng khen thầm:

- Thế đất Phục Hồ này thật hùng vĩ, chủ nhân nhà này chắc không phải hạng tầm thường.

Có lẽ những con Bạch Hạc bay trên không trung đập gió ào ào làm kinh động chủ nhà nên sau tiếng mở cửa dưới ánh đèn sáng lan tỏa có một nho sĩ bước ra.

Trung Ngọc đưa mắt nhìn người nho sĩ khoảng trên bốn mươi, đầu đội mũ nho sinh, mình mặc áo dài màu tím than vẻ mặt tươi cười bước tới trước mặt chàng.

Sau khi nhìn Phụng Chân nằm thiếp trong lòng Trung Ngọc, nho sinh áo tím vội nói:

- Cô nương đó phải chăng đã bị thương?

Trung Ngọc đáp:

- Đúng như vậy! Xin lỗi nhân huynh có thể cho chúng tôi tạm trú để chữa thương được chăng?

Nho sinh áo tím liền nói:

- Xin mời các hạ! Tệ trang được tiếp nhị vị quả là hân hạnh. Các hạ muốn lưu lại chữa bệnh cho cô nương ấy xin cứ tự tiện. Cần ở lại bao lâu cũng được. Chỉ tiếc vung này hoang vu chẳng biết lấy gì đãi khách.

Nói xong chàng nho sĩ lại khẽ cười, chấp tay mời khách vào nhà.

Trung Ngọc đã thầm lưu ý từ trước. Nhìn người nho sĩ này, chàng biết ngay y là một người có nội công rất tinh thâm.

Thỉnh thoảng y lại nhìn mặt Trung Ngọc với vẻ tò mò không hiểu lúc ấy y đang nghĩ gì?

Nhưng lời nói của y lại ôn hòa, nhã nhặn không để lộ một cử chỉ nào khác thường cả. Điều đó chứng minh y là một kẻ lịch lãm giang hồ.

Trong hoàn cảnh này lại gặp một nhân vật như thế làm cho Trung Ngọc cảm thấy e ngại, song đã vào đây chẳng lẽ lại cáo lui. Hơn nữa, cần tìm chỗ yên ổn để trị thương cho Phụng Chân ngay mới được.

Trung Ngọc hơi phân vân thì thư sinh áo tím đưa chàng đến căn phòng bên trái dãy cửa vào cười nói:

- Các hạ tạm ở tại phòng này và hãy đặt cô nương kia lên giường đi. Tại hạ đi lấy lửa thắp đèn.

Nói xong chàng nho sĩ lui ra ngay.

Chỉ thoáng chốc đã nghe tiếng nho sinh vọng vào:

- Các hạ đợi có lâu không?

Rồi chàng ta đánh lửa bước đến nơi kệ thông kê gần cửa sổ, thắp một ngọn đèn dầu tỏa sáng khắp phòng.

Chàng nho sinh áo tím chậm chậm bước lại bên giường nhìn Phụng Chân rồi lắc đầu nói:

- Cô nương này trúng ám khí có tẩm chất độc sọ khó mà cứu chữa được.

Quan sát kỹ lưỡng thêm một chút y nói:

- Cũng may mà các hạ chưa rút mũi phi tiêu ra ngay nếu không giờ này cô ấy đã mất mạng rồi.

Trung Ngọc lấy làm lo lắng vội nói:

- Đây là chất độc gì vậy? Có phương thuốc nào cứu chữa không?

Nho sinh chậm rãi nói:

- Đây là Vạn Độc Cao. Người dùng phi tiêu này đã thoa nó trên đầu tiêu. Khi rút phi tiêu ra tức thì chất độc sẽ lan vào máu trong vòng ba ngày sẽ chết.

Nho sinh lại nói tiếp:

- Dĩ nhiên thiên hạ có thuốc giải độc này, chẳng qua...

Như nghĩ mình lỡ lời chàng nho sĩ im lặng đưa mắt nhìn qua cửa sổ.

Trung Ngọc cười nhẹ nói:

- Nếu các hạ có điều gì khó nói thì tại hạ cũng không ép.

Chàng nho sĩ ngập ngừng một lát đột nhiên cười nói:

- Thật không phải vậy! Phương thuốc này là Phù Tiên Quả nhưng một tháng nữa mới chín, lúc đó mới có thể dùng được.

Y lại nói tiếp:

- Thuốc hay nhưng không đúng lúc vẫn không cứu được bệnh. Cô nương này muốn cứu sống thật là khó khăn, song cũng có một phương cách khác.

Trung Ngọc liền hỏi dồn:

- Cách nào vậy hả?

Nho sinh mỉm cười đáp:

- Xin thuốc giải Vạn Độc Cao của người sử dụng độc thủ này.

Trung Ngọc thoáng cau mày thất vọng rồi nói:

- Không hẳn thế đâu! Độc chất quả rất nặng nhưng vẫn có thầy thuốc chữa được.

Chàng nói câu này là sự nghĩ đến Dược Vương Thần Y nhưng giờ đây không còn Thần Y thì không thể cứu nàng được.

Nho sinh áo tím mỉm cười bước ra cửa rồi y nói vọng vào:

- Các hạ bây giờ nên rút phi tiêu ra đi, lúc này nó không còn giá trị nữa đâu, chất độc bắt đầu thấm vào máu rồi đấy.

Chàng nho sinh đó cứ chỉ không có vẻ gì lạ lùng lắm so với những nhân vật trong giang hồ, nhưng thần sắc trên mặt thay đổi khó lường. Đôi khi tươi cười, lời nói ôn hòa phóng khoáng, có lúc nghiêm nghị, nói năng lãnh đạm, thật khó mà hiểu được y thuộc loại người nào? Không có thì giờ suy nghĩ nữa, Trung Ngọc ngồi bên giường nói:

- Hiền muội ráng chịu đau một chút, để huynh rút phi tiêu ra nhé.

Nói xong chàng lấy một con dao nhỏ rọc lần lần lớp vải áo ngoài rồi, áo lót chung quanh mũi phi tiêu. Làn da khu vực này đen tím sưng vù lên đúng là bị nhiễm độc rồi.

Chàng lại tiếp tục rọc rộng hơn, rộng hơn nữa tạo thành một lỗ tròn như miệng bát thì đã thấy làn da trắng mịn màng.

Sau khi chuẩn bị các thứ, chàng đặt nghiêng người Phụng Chân lại rồi nói khẽ:

- Huynh nhổ phi tiêu ra đây!

Dứt lời chàng rút nhanh phi tiêu có ngạnh ở đầu bám sâu trong da thịt.

Phụng Chân kêu ư lên một tiếng, một đường máu bầm đen tuôn ra phun vào một cái bát để sẵn.

Máu này có mùi tanh, cứ chảy mãi không ngừng, Trung Ngọc hoảng sợ liền điểm mấy huyệt đạo cầm máu lại.

Phụng Chân nói khẽ:

- Vết thương thế nào hả? Có chữa được không Đoàn huynh?

Trung Ngọc lật đật đáp:

- Không sao đâu! Có huynh đây, huynh sẽ làm tất cả để chữa lành cho muội mà.

Phụng Chân cố mỉm cười. Nụ cười của nàng lúc này không còn tươi tắn làm cho Trung Ngọc mỗi lần nhìn thấy là lòng rộng rãi nữa, mà nó héo hắt u sầu khiến cho lòng chàng co thắt lại.

Phụng Chân khẽ nói:

- Huynh đừng có giấu muội. Lúc này muội đã nghe hết rồi. Có lẽ không còn cơ hội nữa đâu.

Nàng nhẹ nắm lấy bàn tay Trung Ngọc rồi nói:

- Được chết có Đoàn huynh bên cạnh là muội mãn nguyện lắm rồi. Muội sẽ nhớ mãi hình ảnh và lời nói của Đoàn huynh.

Trung Ngọc lật đật nói:

- Không thể chết được, để huynh chữa cho hiền muội.

Dứt lời chàng liền đỡ nhẹ nàng ngồi dậy và dùng nội lực đẩy qua kinh kỳ bát mạch rồi dồn ép chất độc tụ lại chỗ vết thương tống mạnh ra ngoài.

Những tiếng rên ư ư nhỏ của Phụng Chân vang lên.

Máu lại tuôn ra nơi ngực nàng và vết bầm tím nhỏ lại làm Trung Ngọc hy vọng.

Nhưng dầu cố gắng dùng công lực chàng vẫn không đẩy hết chất độc ra được.

Đến lúc chàng ngừng nghỉ thì chất độc lại dần dần lan ra trở lại và Phụng Chân đã ngất đi vì đã mất khá nhiều máu.

Thổi tắt ngọn đèn, chàng ngồi bên cạnh Phụng Chân với tâm tư tuyệt vọng đau khổ.

Một lúc lâu, chàng bỗng nghe tiếng chân bước nhẹ ngoài cửa cùng tiếng nói nho sinh lúc nãy thốt lên:

- Nhị đệ nhẹ một tí...

Tiếng nói nhỏ quá, Trung Ngọc chỉ nghe được nửa chừng nên chàng cảm thấy lo ngại, kéo chăn đắp kín cho nàng rồi khẽ đẩy hai cánh cửa sổ, nhìn ra ngoài rồi phóng mình qua cửa sổ nhanh như chớp không gây một tiếng động nhỏ.

Cách cửa sổ phòng chưởng bao xa có một cây thông cao đến mười trượng đứng sừng sững giữa trời. Tầng cây um tùm che kín cả mẫu đất. Chàng quan sát chung quanh rồi nhảy vút qua bên gốc cây thông cao đó.

Trung Ngọc biết đối phương ở trong nhà là người võ công cao cường nội tâm hậu, nên chẳng dám đi vòng nhà trong mà đứng yên dưới gốc thông quan sát.

Chàng nhìn kỹ cây thông, thấy từ gốc cây đến ngọn thông dưới mười trượng. Nếu không có khinh công cao siêu mà muốn nhảy lên trên đó thật không phải dễ.

Đã nắm vững địa thế Trung Ngọc liền vận khí Đan Điền vươn hai cánh tay phi thân thẳng lên cao. Tay trái chàng bắt một nhánh chia ra, lộn một vòng nhẹ nhàng người đã đứng thẳng trên cây.

Hai chân chàng vừa đứng vững chợt nghe từ bên phải cách chừng một trượng trong một khu lá um tùm đưa đến một tiếng cười quái dị. Âm thanh không lớn nhưng xoáy vào tai rất đáng sợ.

Tuy bị tiếng cười bất thần ấy, nhưng Trung Ngọc vẫn bình tĩnh phân biệt được tiếng đó từ hướng nào đến và chàng ngậm vận công đề phòng.

Dư âm của tiếng cười đã mất. Đêm khuya tĩnh mịch yên lặng lạ lùng!

Qua một lúc chẳng nghe động tịnh gì nữa, Trung Ngọc toan phóng mình đột kích nơi phát ra tiếng cười quái dị đó, bỗng nghe một giọng nói trầm trầm cất lên:

- Đừng có làm bậy! Người ở trong vòng Liệt Hỏa Tiễn và Độc Cốt Châm của ta rồi. Hai thứ này nhắm vào người đấy, hãy ngoan ngoãn qua đây, ta có chuyện cần hỏi.

Lời nói ngang tàng âm thanh lạnh lẽo vô cùng làm cho Trung Ngọc phải e ngại.

Trung Ngọc đã chủ tâm đề phòng từ trước nên vừa nghe tiếng nói đã biết chỗ ẩn nấp của đối phương. Chàng định bất thành linh tấn công nhưng lại thôi.

Chàng vụt nhớ đến Phụng Chân còn nằm trong phòng, người này thù hay bạn chưa biết được không nên vọng động mà có thể gây ra nguy hại.

Trung Ngọc trầm nghĩ:

“Ta cứ thử xem hãn là ai rồi tùy cơ mà ra tay cũng không muộn.”

Chàng vận công chuẩn bị, chăm chú nhìn về phía cây tùng rậm rạp cách cây thông già chàng đang đứng chừng hai trượng rồi cất tiếng hỏi nhỏ:

- Các hạ là ai mà muốn nói chuyện với tại hạ? Tại sao không xuất đầu lộ diện?

Tiếng nói từ ngọn cây cũng vang lên nhỏ nhỏ nhưng rất rõ ràng:

- Ta thấy khinh công của ngươi vừa nhảy lên cây thông đó đẹp lắm, nên ta mới phá lệ cho ngươi gặp mặt. Nếu ta có ý giết ngươi thì ngươi đã mất mạng dưới nắm Độc Cốt Châm của ta rồi.

Trung Ngọc nghe người ấy nói ngang tàng hách dịch, chàng cũng thấy giận muốn ra tay đối phó nhưng sợ làm kinh động đến nho sinh nên cố dằn cơn giận nói:

- Được! Nếu vậy thì tại hạ qua đây gặp!

Vừa dứt lời, Trung Ngọc đã nhảy vút sang đám cây um tùm, đứng trên một nhánh tùng lớn chìa ra. Chàng vẫn chú ý đề phòng nhưng không có chuyện gì xảy ra.

Cảnh vật ban đêm vẫn yên lặng, Trung Ngọc nhẹ nhàng chuyển mình qua cây tùng cao nhất, hai tay vệt mấy nhánh nhỏ nhện vào và thiếu chút nữa chàng phải rú lên.

Trên một nhánh cây một bà lão đang ngồi vắt vẻo. Hình dạng của bà ta thật quái đản. Tóc trắng xõa dài trên vai, với y phục xanh lá cây. gương mặt xấu xí lông mày xéch ngược, môi trề, hai bên má nổi lên hai lằn đỏ như đắp bằng hai miếng thịt nhỏ.

Tay mặt bà ta mang bao tay bằng da thú đang nắm chặt vật gì đó, tay trái cũng có bao đang mân mê một vật khác màu tím.

Bà ta trở mắt nhìn Trung Ngọc một lúc rồi thở dài một tiếng bỏ quả cầu vào bọc da đang mang trên lưng, tay quạt ngược ra sau lùa vào túi như cất một vật gì.

Trung Ngọc trầm nghĩ:

“Chắc có lẽ tay phải của bà ta nắm Độc Cốt Châm”.

Bà lão xấu xí chỉ nhánh tùng kế cận nói:

- Hãy ngồi đó! Ta có chuyện hỏi ngươi!

Trung Ngọc lẳng lặng chuyển sang ngồi đối diện với và ta.

Bà lão này lộ bao tay để lộ hai bàn tay nõn nà trắng mịn những ngón tay búp măng thon dài mềm mại.

Với hai bàn tay này thật là trái nghịch với đôi tay của một bà lão mà cũng trái nghịch với khuôn mặt của bà ta nữa. Bà ta nghiêng người một chút qua bên phải về hướng nhà tranh.

Trung Ngọc ngoái cổ nhìn theo bất giác giật mình. Thì ra bà già mượn chỗ này để dễ dàng quan sát mọi việc xảy ra nơi ngôi nhà tranh đầy bí ẩn ấy.

Chàng nghĩ thầm:

“Nhu vậy, từng hành động của ta trong nhà kia đều không thể tránh khỏi sự theo dõi của bà lão. Thế này thì mọi việc của mình từ lúc mới đến cho đến khi nhảy vọt qua cửa sổ đều bị bà ta phát giác cả.”

Bà lão kéo nhánh cây che kín lại, quay qua phía chàng nói:

- Trẻ như thế mà đã có khinh công tuyệt đỉnh, vậy chẳng hay thiếu hiệp đến đây với mục đích gì?

Trung Ngọc đáp:

- Vị cô nương bạn của tại hạ bị trúng thương nên tình cờ đến đây để mong có chỗ dưỡng bệnh.

Bà ta hỏi tiếp:

- Nhưng thiếu hiệp có biết chủ nhân ngôi nhà ấy là ai không?

Trung Ngọc lạ lùng hỏi:

- Vị chủ nhân ấy là ai?

Bà lão chỉ cười một tiếng khô khan đáp:

- Thiết Phiến Nho Sinh!

Trung Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Chủ nhân của ngôi nhà ấy là Thiết Phiến Nho Sinh?

Bà lão gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Có phải người thấy chàng nho sinh ấy rất phong nhã đúng là một người lịch lãm uyên bác nhận biết mọi điều dễ dàng không?

Trung Ngọc gật đầu:

- Đúng thế! Vị chủ nhân...

Bà lão quái trợn mắt chặn lời:

- Hừ! Đúng là! Người đừng xem bề ngoài của Thiết Phiến Nho Sinh mà lầm! Thật sự hắn là một kẻ xấu nhất trên đời này. Cái tài văn võ còn giúp hắn thêm mưu mô xảo trá, lời nói thật ngọt nhưng lòng da hiểm độc không lường.

Bà lão quái đột nhiên ngừng tiếng hai hàm răng cắn chặt biểu lộ sự căm thù tột độ Thiết Phiến Nho Sinh.

Trung Ngọc đã hai lần lưu lạc giang hồ do hoàn cảnh đẩy đưa và đều phải đối phó với các cao thủ đặc biệt, tuy nhiên còn nhiều nhân vật kẻ thù ẩn danh rải rác khắp nơi làm sao chàng biết cho hết được như bà lão quái này và Thiết Phiến Nho Sinh kia vậy.

Bà lão quái tỏ vẻ giận nói:

- Việc này đã trải qua mấy chục năm, khi Thiết Phiến Nho Sinh còn hoạt động nổi danh trên giang hồ. Có lẽ lúc đó người còn trong bụng mẹ nên không biết hắn đâu.

Bà lão quái khẽ thở dài, lắc lư cái đầu tóc bạc tỏ vẻ chán chường rồi đưa mắt nhìn trời.

Dầu là người thông minh, Trung Ngọc vẫn không biết lão quái bà và Thiết Phiến Nho Sinh, ai là thù ai có thể là bạn với chàng.

Chàng chỉ hiểu được rằng, lão quái bà này và người nho sinh chủ nhân ngôi nhà kia đã có một mối thâm thù huyết hận nhưng chàng cũng không bận tâm tìm hiểu tận nguồn gốc làm gì.

Nếu hai bên là thù hận nhau thì chàng đứng về phía nào đây?

Chàng phân vân không tìm ra giải đáp tiện lợi nên hỏi:

- Lão bà gọi tại hạ qua đây chỉ nói bấy nhiêu đó sao?

Bà lão quái đang chìm trong dĩ vãng thương đau chẳng nghe rõ Trung Ngọc nói gì, nên quay nhìn chàng hỏi lại:

- Tiểu tử ngươi vừa nói gì?

Trung Ngọc hiểu tâm trạng của bà, nên vẫn bình thần lặp lại:

- Lão bà chỉ có chút chuyện ấy nói với tại hạ thôi sao?

Lão quái bà sờ hai vết nhăn đờ bầm trên mặt lạnh lùng nói:

- Thiết Phiến Nho Sinh ngoài mặt nho nhã nhưng tâm nó rất hiểm độc, chẳng khác nào con quỷ sống.

Lão quái bà cười chua chát nói tiếp:

- Thân thể mặt mày của ta đến nỗi này là cũng vì con quỷ sống đó.

Nghe vậy, Trung Ngọc lòng e ngại liền đưa tay vạch cành tùng phóng mắt nhìn căn nhà thấy không có gì khả nghi, chàng mới yên tâm hỏi:

- Lão bà ẩn thân trên cổ tùng này có phải để chờ cơ hội báo thù không?

Lão quái bà đáp:

- Nếu ta âm thầm hạ độc thủ nó để rửa sạch cái hận trong lòng thì cần gì phải ẩn thân trên đây chịu cái cực khổ của mưa gió!

Trung Ngọc lấy làm lạ hỏi:

- Vậy lão bà có mục đích gì?

Lão quái bà nghiêm nghị nhìn Trung Ngọc hỏi lại:

- Người đừng hỏi lại già này có mục đích gì mà hãy nói người có muốn giúp ta không đã?

Trung Ngọc cau mày nói:

- Bà hãy nói cho tại hạ biết việc gì đó đã chứ?

Lão quái bà hơi giận nói:

- Phục Hồ Linh này có thứ võ lâm di bảo nên đã mười năm nay Thiết Phiến Nho Sinh ở đây mục đích giữ bảo vật ấy vì hấn sợ lọt vào tay người khác. Hừ! Hấn đâu phải thật sự quy ẩn.

Trung Ngọc nghe nói giật mình nhưng ra vẻ thản nhiên cười nói:

- Chắc tại vật ấy mà lão bà phải ẩn thân trên cây rậm rạp này chứ gì?

Lão quái bà hừ một tiếng rồi nói:

- Nơi đây có tới hai báu vật chứ không phải một đâu.

Trung Ngọc ra vẻ gật gù nói:

- Hai vật gì mà có thể giữ nổi Thiết Phiến Nho Sinh ở nơi này mười mấy năm và lão bà hình như cũng chịu cực khổ như vậy.

Lão quái bà suy nghĩ một lúc nói:

- Hai vật này đều là kỳ trân võ lâm! Nếu người bằng lòng chịu giúp ta chiếm được hai quả ấy thì ta sẽ nói cho người nghe, còn không giúp ta thì ta chẳng dám ép bức.

Trung Ngọc hoài nghi nói:

- Lão bà hãy nói trước tên hai bảo vật đó để tại hạ xem có thể giúp được lão bà không?

Lão quái bà nói:

- Có giúp hay không tùy người, Ngọc Thủ La Sát này đâu cần người giúp đỡ mới làm được việc!

Trung Ngọc cũng đáp:

- Lão bà không cần chẳng lẽ tại hạ xin giúp vô lối như vậy.

Chàng liền nhảy qua một cành tùng khác cách bà lão hơn một trượng. Hai người ngồi đối diện nhau cùng im lặng mỗi người theo dõi từng ý nghĩ tính toán của riêng mình.

Lão quái bà Ngọc Thủ La Sát bỗng tăng hắng một tiếng nhỏ rồi nói:

- Thôi được! Để ta nói cho ngươi nghe!

Trung Ngọc hiểu rằng bà ta đã xuống nước cần sự giúp đỡ của chàng, nên hỏi:

- Hai báu vật này là gì? Và tại sao hai người lại đều muốn chiếm nó vậy?

Ngọc Thủ La Sát đáp:

- Đó là Tuyệt Liên Tử và Phù Tiên Quả!

Trung Ngọc la lên:

- Phù Tiên Quả ư?

Ngọc Thủ La Sát nói:

- Tuyệt Liên Tử là một báu vật hiếm có nó có tác dụng giúp cho người luyện võ công nâng cao công lực gấp bội một cách nhanh chóng khiến cho người luyện võ công nào chẳng muốn có nó.

Ngừng một chốc thấy Trung Ngọc đang tỏ vẻ sốt ruột lắng tai nghe, bà ra nói tiếp:

- Phù Tiên Quả cũng là một báu vật chuyên giải các bách độc. Người có quả này sẽ không còn sợ các loại độc nữa được miễn nhiễm các loại độc suốt đời đó. Nhưng...

Trung Ngọc hỏi dồn;

- Nhưng sao hả bà? Có phải đợi nó chín mới dùng được không?

Ngọc Thủ La Sát đáp:

- Đúng vậy! Cả hai đều phải đúng ngày mới dùng được. Lão Thiết Phiến Nho Sinh này tham lam muốn chiếm cả hai luôn.

Trung Ngọc hỏi:

- Chẳng lẽ bà chỉ thích có một, còn lại thứ kia bà chê hay sao?

Ngọc Thủ La Sát quắc mắt nhìn chàng đáp:

- Ta chỉ cần Phù Tiên Quả mà thôi.

Trung Ngọc giật mình hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngọc Thủ La Sát đáp:

- Ta cần nó để chữa lại khuôn mặt xấu xí của ta do chất độc hành hạ.

Trung Ngọc gạt gù có vẻ thông cảm rồi nói:

- Nhưng mà hình như Phù Tiên Quả một tháng nữa mới có thể dùng được có phải không?

Ngọc Thủ La Sát cười lên rồi nói:

- Chắc ngươi bị Thiết Phiến Nho Sinh gạt rồi. Phù Tiên Quả sẽ chín trong giữa đêm nay. Còn Tuyệt Liên Tử thì phải một tháng nữa mới chín.

Trung Ngọc cảm thấy trái tim mình đập mạnh hơn, máu nóng chạy rần rần trên mặt. Chàng chẳng nói thêm lời nào liền vạch lấy cành tùng rồi sử dụng thế Bạch Hạc Lạc Hình khi sắp xuống đất chàng lộn nhào một cái xòe hai tay như cánh hạc nhẹ nhàng đứng xuống.

Không kịp suy nghĩ nhiều, chàng lao thẳng đến bên cửa sổ tung người nhảy vào.

Trung Ngọc chạy vội đến bên giường Phụng Chân nằm thì thất sắc hoảng hốt. Chiếc giường trống trơn, mền gối nằm gọn xếp ngay ngắn, còn Phụng Chân đã biến đâu mất rồi.

Ngoài trời vẫn yên lặng tối tăm, còn trong phòng này cũng yên lặng tối tăm, không có một vết tích nào của Phụng Chân cả.

- o O o -